

השופט גלעד נויטל, אב"ד :**השתלשלות דיונית :**

ביום 10.9.07 הורשע הנאשם פה אחד, לאחר שמיעת ראיות, בעבירות הבאות- אישום ראשון: **קשירת קשר לביצוע פשע (רצח), נשיאת נשק שלא כדין, החזקת נשק שלא כדין, ניסיון לרצח; אישום שני**: **קשירת קשר לביצוע עוון, התחזות לאדם אחר, קבלת דבר במרמה ושיבוש מהלכי משפט**. הנאשם נידון ביום 21.2.08 ל-17 שנות מאסר, מתוכן 15 שנות מאסר בפועל, והיתרה על תנאי. כמו כן, הופעל עונש מאסר על תנאי בן שנה אחת, במצטבר, כך שסה"כ הוטלו על הנאשם 16 שנות מאסר בפועל, מיום מעצרו. בנוסף הוטל על הנאשם קנס בשיעור 40,000 ₪ או שנת מאסר תמורתו [תפ"ח (ת"א) 1021/06] [פורסם בנבו] בפני הרכב כב' השופטים: שהם- אב"ד, שבח, בן יוסף – (להלן: "**התיק המקורי**").

ביום 26.5.10 נדחה, פה אחד, ערעורו של הנאשם בבית המשפט העליון, הן בעניין הכרעת הדין והן בעניין גזר הדין (ע"פ 3151/08 דוידוב) [פורסם בנבו].

ביום 11.7.13 החליט בית המשפט העליון, מכוח סמכותו לפי סי' 31 לחוק בתי המשפט, התשמ"ד-1984, על קיומו של משפט חוזר בעניינו של הנאשם, שכן נמצא קטע נוסף, באורך של כדקה, מסרט מצלמת האבטחה, שלא היה בתיק המקורי, ולדברי כב' השופטת ארבל:

"בתיק דנא אירע פגם דיוני חמור שהוביל ל"הולדת" ראייה שטרם הוצגה בבית המשפט... הפגם שנפל בהליך הנוכחי, שבו נקטע חלק משמעותי מסרט האבטחה, אינו שולי או זניח, כאמור. הוא פגם בעל עוצמה, שהורתו בתקלה טכנית אצל המשיבה. הוא פגם המעורר מידה לא מבוטלת של מורת רוח. דומני כי נוכח עוצמתו וטיבו, אין הכרח בהוכחת פוטנציאל שינוי בתוצאת המשפט ברמה גבוהה במיוחד ודי בכך שלא ניתן לשלול ואף קיימת סבירות כי חשיפת בית המשפט לקטע החסר בסרט האבטחה עשויה להביא לשינוי בתוצאת המשפט לטובת המבקש" (מ"ח 511/12 דוידוב), [פורסם בנבו] מיום 11.7.13, פסקאות 16 ו- 23.

ביום 15.8.13 הוגש כתב האישום בתיק דנן, הזהה לכתב האישום שהוגש בתיק המקורי. לאחר שמיעת הראיות במסגרת המשפט החוזר, ובתום סיכומי הצדדים בכתב ובעל פה, חזר בו הנאשם מכפירתו ומטענותיו לענין העבירה של ניסיון רצח, הודה בעובדות כתב האישום, והורשע בעבירות הבאות: אישום 1- קשירת קשר לביצוע פשע (רצח), לפי סעי' 499(א) בקשר עם סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז – 1977 (להלן: החוק), **נשיאת נשק שלא כדין**, לפי סעיף 144(ב) רישא לחוק, **החזקת נשק שלא כדין**, לפי סעיף 144(א) רישא לחוק, **ניסיון רצח**, לפי סעיף 305(1) לחוק; אישום 2 - קשירת קשר לביצוע עוון (התחזות כאחר, קבלת דבר במרמה ושיבוש מהלכי משפט), לפי סעיף 499(א)(2) בקשר עם סעיפים 441, 415 ו-244 לחוק, **התחזות כאדם אחר**, לפי סעיף 441 רישא לחוק, **קבלת דבר במרמה**, לפי סעיף 415 לחוק ושיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק (עמ' 138 לפרי' בתיק זה, מיום 5.3.14).

אלה מעשי הנאשם עפ"י עובדות כתב האישום, שבהן הוא הודה: אישום ראשון: עובר ליום 27.1.06 קשר הנאשם עם אחר קשר לרצוח את משה עמרה (להלן: המתלונן). ביום 27.1.06 עבד המתלונן בפיצוחיה בבית-ים. במסגרת הקשר ולשם קידומו הגיעו הנאשם ואחר ביום 27.1.06 בשעה 15:20 או בסמוך לכך לפיצוחיה, כאשר הנאשם נושא ומחזיק באקדח בלא רשות על פי דין להחזקתו ולנשיאתו, והאחר מצויד בסכין. הנאשם

והאחר דחפו את המתלונן והפילוהו ארצה. הנאשם ירה במתלונן 2 יריות והאחר דקר את המתלונן מספר דקירות בחלקי גוף שונים. הנאשם ניסה לירות במתלונן יריות נוספות אולם מפאת סיבה, שאינה ידועה למאשימה, לא הצליח לבצע את זממו. במהלך הדקירות בעט הנאשם במתלונן עם רגלו השמאלית מספר פעמים. הנאשם והאחר נמלטו מהמקום. כתוצאה ממעשי הנאשמים נגרמו למתלונן החבלות הבאות: תפיחות עורית סביב כתף שמאל ובבית החזה משמאל, פצע כניסה (כדור) בכתף שמאל ללא פצע יציאה, פצע כניסה ויציאה (כדור) בכף רגל שמאל, מספר דקירות סכין בבית השחי משמאל, בגב (מותן שמאל), בקדמת בטן ימין ובירך משמאל. המתלונן עבר טיפול אורתופדי, ניתוח לעצירת הדימום בדופן בית החזה ואושפז למשך שלושה ימים. כתוצאה ממעשי הנאשם בעת האירוע נחבל הנאשם באופן שנגרם לו חתך באספקט הגבי של כף הרגל באורך של כ-2 ס"מ. אישום שני: ביום 27.1.06 בשעה 20:54 או בסמוך לכך קשר הנאשם קשר עם דוד קזרשוילי, בן דודו של הנאשם, לפיו יתחזה הנאשם בפני המרפאה ובית החולים בשמו של קזרשוילי, בכוונה להונות, ויקבל במרמה טיפול רפואי בחבלה בה נחבל באירוע נשוא האישום הראשון, וזאת על מנת להעלים ולהטעות את חוקרי המשטרה בקשר עם מעורבותו בניסיון הרצח. לשם מימוש הקשר והוצאתו אל הפועל נסע הנאשם לאחר האירוע לאשדוד, שם פגש את קזרשוילי, אשר מסר לידי הנאשם כרטיס קופת חולים או תעודת זהות על שמו (להלן: התעודות המזוהות), וסר ביחד עימו למרפאה באשדוד. לבקשת המזכירה, מסר הנאשם במרמה את אחת התעודות המזוהות. המזכירה קלטה את פנייתו של הנאשם במחשב המרפאה, תחת השם של קזרשוילי. הנאשם התחזה בכזב כקזרשוילי בפני הרופא, בכוונה להונות, וקיבל ממנו טיפול רפואי. הרופא הפנה את הנאשם לחדר מיון באשקלון, וביום 27.1.06 בשעה 23:42 הגיע הנאשם לבית החולים. הנאשם התחזה בכזב בפני רופאי בית החולים בשם קזרשוילי, בכוונה להונות. ביום 28.1.06 בשעה 1:20 נותח הנאשם על ידי הרופאים, בתום הניתוח הושמה רגלו השמאלית של הנאשם בגבס מתחת לברך.

מתוך תסקיר שירות המבחן מיום 6.4.14 בעניינו של הנאשם (תמצית העיקר):

הנאשם, כבן 28, יליד גרוזיה, עלה לארץ עם הוריו בהיותו כבן 5 שנים. בגיל צעיר חבר הנאשם לחברה שולית והחל במעורבות בפלילים. בעברו של הנאשם 7 הרשעות קודמות בגין עבירות רכוש, החזקת סכין והפרת הוראה חוקית. על רקע זה לא גויס הנאשם לצבא. במפגש של שירות המבחן עם הנאשם בשנת 2007 (במסגרת התיק המקורי – ג'נ'), שירות המבחן התרשם: הנאשם לא הכיר בחומרת והשלכות העבירה שביצע, הנאשם הוא בחור צעיר המתקשה במתן אמון ובחשיפה של דפוסי התנהגות וחשיבה עבריינים ואלימים, התייחסותו מצומצמת ושטחית לעבירות עליהן נדון בעבר ולעבירה הנוכחית, ביצוע העבירות נשוא הדיון מהווה הסלמה של דפוסי התנהגות אלימים וחשיבה עברייניים, המאפיינים אותו, ולא נמצאה מוטיבציה לעריכת שינוי מצדו. לכן עורכת התסקיר לא באה בהמלצה חיובית בעניינו (עמ' 2 לתסקיר). במפגש הנוכחי של שירות המבחן עם הנאשם, תיאר הנאשם שינוי שעבר במהלך תקופה זו. הנאשם ביטא אחריות להתנהגותו האלימה העולה מעובדות כתב האישום בו הורשע, הנאשם התייחס לדפוסי התנהגותו בזמן ביצוע העבירה, כשהוא מתאר עצמו כאדם המעורב בעולם העברייני, הפועל מתוך דפוסי כוונות, אלימות ואימפולסיביות. מאינפורמציה שנתקבלה מגורמי הטיפול בשב"ס עלה כי בשנים האחרונות התנהל באופן תקין במאסר, השתתף בסדנה ל"שליטה בכעסים", שולב בעבודה בתוך האגף וחנך אסיר בהשגחה. בבית המעצר "הדרים", אליו הועבר לאור המשפט החוזר, השתלב הנאשם בחודשים האחרונים במדרשה ובפעילויות בחינוך, ואף השתלב פעם נוספת בסדנת "שליטה בכעסים". הנאשם הודה בעבירה בה הורשע, ותיאר את הנסיבות לה. כמו כן התייחס לשיקול הדעת המוטעה שאפיין את התנהגותו אז (עמ' 3 לתסקיר). לדברי שירות המבחן, מזה תקופה הצליח הנאשם להתארגן בתוך מסגרות שב"ס ולהשתלב בתוכניות המוצעות לו; עם זאת קצינת המבחן כותבת:

הפרמטרים שנבדקו מצביעים על רמת סיכון גבוהה להישנות ביצוע עבירות אלימות, ובאם תתרחש, תוצאותיה צפויות להיות ברמה בינונית; בנוסף, נוכח התבגרותו בחברה שולית והתבגרותו המאוחרת במסגרת שב"ס, תוך הסתגלותו לחברה עבריינית בה מצוי, לא הביאה לשינוי מהותי בעמדותיו וביכולתו לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו טרם המעצר, כשנראה כי עסוק במתן הסברים להתנהגותו ובפתרונות חיצוניים בלבד שימנעו הישנות מעורבותו השולית (עמ' 3 לתסקיר). הנאשם תופס עצמו היום כאדם שריצה את עונשו, אשר אינו מבטא דפוסי חשיבה עבריינים ומעוניין עם שחרורו ממאסר, לנתק קשריו השוליים בעיר מגוריו, להשתלב במסגרת תעסוקתית ולהימנע ממעורבות שולית חוזרת (עמ' 3 לתסקיר). שירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו ער לקשיים הצפויים בהיותו אסיר משוחרר ולא נערך לכך, הנאשם אינו מזהה מצבי סיכון אפשריים ולא מבטא מוטיבציה והבנה לצורך בהשתלבות בטיפול שיסייע לו בשינוי דפוסי ובהשתלבות בחברה נורמטיבית. לכן שירות המבחן לא מצא יעילות בהטלת צו מבחן והצעת תוכנית שיקום מותאמת למצבו (עמ' 4 לתסקיר).

ראיות לעונש:

ראיות התביעה לעונש: התביעה הגישה **גיליון מרשם פלילי (ת/1)**, כתבי אישום, הכרעות דין וגזרי דין של הנאשם **(ת/2-ת/6)**, מהם עולה עברו הפלילי כדלקמן: בשנת 2008 - גניבה, בגינה הוטל עליו מאסר בפועל לתקופה כוללת של 5 חודשים והחזקת סכין למטרה לא כשרה; בשנת 2006 - החזקת מכשירי פריצה **(ת/6)**; החזקת סכין למטרה לא כשרה **(ת/5)**; בשנת 2005 - קבלת נכסים שהושגו בפשע והחזקת נכס חשוד כגנוב **(ת/4)**; תקיפה בנסיבות מחמירות ואיומים, כשבתיק זה הוטל על הנאשם **מאסר על תנאי של שנה**, בר הפעלה **(ת/3)**, שם הוא נאשם 4, עמ' 23 לגזה"ד; התפרצות לדירת מגורים בכוונה לבצע גניבה, שתי עבירות של החזקת סכין שלא כדין, עבירה של החזקת רכוש חשוד, ושתי עבירות של הפרת הוראה חוקית **(ת/2)**.

טיעוני הצדדים לעונש (תמצית העיקר):

טיעון התביעה (עמ' 139-142 לפרי'): הנאשם הורשע בביצוע אחת העבירות החמורות בספר החוקים, ניסיון לרצח, זאת כשהוא מצויד בנשק חם, אקדח, בעוד חברו נושא סכין. הנאשם ירה במתלונן מטווח אפס שתי יריות והאחר דקר אותו מספר דקירות בחלקי גוף שונים. הנאשם ניסה לירות במתלונן פעם נוספת, אולם הדבר לא עלה בידו. כתוצאה ממעשה הנאשם וחברו נגרמו למתלונן חבלות שונות. המתלונן הבהיל את עצמו לבית החולים, שם אושפז למשך שלושה ימים, עבר טיפול אורתופדי ברגל וניתוח לעצירת הדימום בחזה. מצפייה בסרט האבטחה, שנצפה גם במהלך המשפט, עולה האכזריות והברוטליות הרבה של הנאשם ושותפו תוך שהם יורים ודוקרים ללא רחם במתלונן, בועטים בכל חלקי גופו, וכפסע בין פציעתו של המתלונן לבין מותו של המתלונן בידי הנאשם ושותפו. גם התנהגותו של הנאשם לאחר אירוע ניסיון הרצח, שעה שניסה להסוות את זהותו לצורך קבלת הטיפול הרפואי שהיה בה משום ביצוע עבירות נוספות, מצדיקות כשלעצמן ענישה מחמירה שכן מגמתן להעלים מהמשטרה את היותו מבצע עבירה ובכך פעל לשיבושה של החקירה. המדובר במעשה מחושב ומתוכנן היטב, אשר נועד להביא למותו של המתלונן ואין המדובר בפרץ אלימות ספונטנית. הנאשם, כיום בן 27, החל את דרכו העבריינית בהיותו בן 16 שנה, ולחובתו 7 הרשעות קודמות **(ת/1-ת/6)**. לדברי התובעת, לאורך השנים נטו בתי המשפט השונים לנאשם חסד, ביקשו לסייע לו באמצעות הגורמים המטפלים אולם הנאשם זלזל ברשויות, בבית המשפט ובשירות המבחן. לא זו בלבד שלא חדל מלבצע עבירות אלא שהסלים את התנהגותו עד שביצע את העבירה בתיק זה שבו ניסה לרצוח את המתלונן. הנאשם ביצע את העבירות בתיק זה בעוד מאסר על תנאי בן שנה עמד לחובתו, בגין הרשעה קודמת של עבירת אלימות חמורה, כאשר לא חלפו אלא שלושה וחצי חודשים מהטלת המאסר על תנאי. כמו כן, עצם ביצוע העבירה בצוותא חדא תוך שימוש בסכין בגין עבירה זו, מהווה נסיבה לחומרא, שכן לנאשם היה מאסר על

תנאי תלוי ועומד בהחזקת סכין. נסיבה נוספת לחומרא נעוצה בכך שאקדחו של הנאשם לא נמצא עד עצם היום הזה. גם שותפו של הנאשם לא אותר והנאשם לא סייע בחשיפת זהותו. מתסקיר שירות המבחן עולה, כי הנאשם הינו אדם מסוכן, שעדיין אינו מסוגל להשתלט על הדפוסים האלימים שסיגל לעצמו, והמסגרת האוהבת והמגוננת שמחכה לו בחוץ איננה יכולה להציב לו מחסומים על התנהגותו. לטענת התובעת, יש ליתן ביטוי בגזר הדין להתנהלותו של הנאשם כאשר בחר לשתוק בחקירותיו במשטרה, ניהל משפט בו הציג גרסה שקרית לחלוטין, גם בבית המשפט בעליון במסגרת הערעור, ובתום סיכומי הצדדים במשפט החוזר הנאשם הודה בכתב האישום ככתבו וכלשונו, גם בהתחשב ב-53 שניות הנוספות מסרט האבטחה. התנהלותו הכוללת של הנאשם מתחילתו של התיק, מהמשפט המקורי ועד היום, הינה בבחינת שימוש לרעה בהליכי בית המשפט. לטענת התובעת, משהודה הנאשם בכתב האישום, חזר המצב המקורי, היינו בשנת 2007. לדבריה, שישה שופטים בישראל אמרו את דבריהם כי העונש הראוי בתיק זה הוא 15 שנות מאסר, הפעלת מאסר על תנאי של שנה במצטבר, קנס בסך 40,000 ש"ח וכן מאסר על תנאי. שתי הערכאות לקחו בחשבון את גילו הצעיר של הנאשם, את עובדת מותו הטרגי של אחיו, את העובדה כי המתלונן שוחרר מבית החולים לאחר שלושה ימים וככל הנראה לא נגרם לו נזק רפואי בלתי הפיך (ת/7, תפ"ח 1021/06 [פורסם בנבו] מיום 21.2.08, בעמ' 320 לפר'). לאור כך, עתרה המאשימה להשאיר את העונש שהוטל על הנאשם בתיק המקורי על כנו.

טיעוני ההגנה לעונש (עמ' 142-145 לפר'): חלפו 8 שנים, והזמן לא עצר מלכת. לדברי הסניגור, התביעה התעלמה מהעובדה שניתן משפט חוזר בגין מעשה רשלנות חמור של רשויות החוק, וזהו מסר למשטרה שיוציאו רק אותו חלק שסייע להרשיע נאשם, והדבר חמור מאוד. נמצאה דקה נוספת של סרט האבטחה. הנאשם עבר תהליך. הנאשם היה בן 19 וחצי ובאותה העת היה מעורב במעשי עבירה, חלקם חמורים יותר חלקים פחות, אבל בלי שום ספק אדם שגדל במסגרת של חברה שאיננה שומרת חוק. התובעת הציגה בפני בית המשפט סדרה של גזרי דין, אשר חלקם ניתנו על ידי בית המשפט לנוער עת היה הנאשם בן 16-17, ומציגה את הנאשם היום, 8 שנים מאוחר יותר, כדמות עבריינית, כאשר אין לדבר שחר. לדברי הסניגור, מהתסקיר עולה שהנאשם עבר תהליך בבית הסוהר, ככל שבית הסוהר מציע אפשרויות מוגבלות לשיקום ושילוב בחברה לגיטימית, הנאשם השתמש בהזדמנויות הללו, הלך לקורסים ואף שימש כחונך לאסיר אחר. לדברי הסניגור, יש הפרש גיל, שינוי מהותי, וכעולה מהתסקיר תובנה של הנאשם בדפוסי הפעילות שלו, בהיותו מושפע מחברה עבריינית, ודברים אלו מציגים תמונה חיובית. לטענת הסניגור, מסרט מצלמות האבטחה, ללא החלק הנוסף של הדקה, עולה תמונה קשה שבה שני אנשים תוקפים אדם, והקטע האחרון שנחרט בזיכרון הינה תמונה בו שוכב המתלונן על הרצפה לאחר שנורה ונדקר בסכין, והסרט נקטע. בשלב גזר הדין במשפט המקורי התמונה שליוותה את בית המשפט הייתה תמונה של שני אנשים הסבורים שהאדם שתקפו מצא את מותו ואז זנחו אותו במקום. אכן הנאשם הודה בניסיון רצח בסיומו של המשפט, אולם, יש לזכור כי הנאשם לא הודה במסגרת הסדר טיעון, לא הובטח לו עונש מקל, לא הובטח לו דבר, והוא הודה לא מתוך רצון לקבל תגמול. הסרט המלא של האירוע מלמד כי כוונת הניסיון לרצח מתייחסת לזמן של החלק הראשון של האירוע, וזה זמן מספיק לצורך הרשעה, אך הכוונה התפוגגה מיד בחלק השני, כאשר הנאשם וחברו יכלו לממש כוונה זו אך בשלב הזה שקם המתלונן על רגליו, הדברים נרגעים, אין שימוש בכלי נשק ולא מופנית אלימות כלפי המתלונן. הדברים הללו מלמדים על חומרה שונה לחלוטין מזו שנפרסה בבית המשפט בהליך המקורי. בתיק המקורי כוונת רצח נראתה מתמשכת, לא חדלה, אשר לא התממשה מתוך סיבה שאינה ידועה לבית המשפט. בענייננו, כפי שאמר המתלונן, כאשר הוא קם על רגליו נפל האסימון לנאשם והוא חזר בו לחלוטין מהכוונה לרצוח ולקטול את המתלונן, ולדבר הזה יש משמעות רבה. לא מדובר בנאשם שמתחרט ומבקש רחמים היום בפני בית המשפט, אלא נאשם שבזמן אמת, תוך כדי האירוע חזר בו והתחרט ואשר חדל מאותו מעשה שעלול

היה להוביל למותו של המתלונן. באשר להתנהגות רשויות האכיפה, טען הסניגור ל"הגנה מן הצדק", שלפי הפסיקה יכולה לשמש גם לצורך הקלה בעונש (נמסרה פסיקה). לדבריו, בענייננו, מדובר בהתנהגות רשלנית ביותר, כאשר המומחה מטעם ההגנה, ולמעשה גם איש המשטרה עצמו אישר, כי על נקלה היה ניתן לחלץ מדיסק מצלמת האבטחה לפחות קטע אחד נוסף בו נראה המתלונן קם, חילופי הדברים שהיו ביניהם, דבר שבהחלט היה מציג את הדברים בצורה אחרת לגמרי. חובתה של המשטרה לנסות למצות את מכלול הראיות הקיימות, ולא רק את אותן ראיות שעשויות להביא להרשעתו של הנאשם. ולכן, גם במובן הזה, יש מקום להקלה ממשית בעונשו של הנאשם. לדברי הסניגור מדובר בהליך של משפט חוזר, משפט חדש לכל דבר ועניין. אין להתייחס לעונש של גזר הדין שהוטל במשפט המקורי, לא כנקודת מוצא ולא כנקודת סיום, ויש להתייחס למקרה כפי שהוא בא היום לבית המשפט על כל נסיבותיו. יש אף להתחשב בקביעת העונש בכך שחלפו מאז האירוע למעלה מ-8 שנים, וכי הפגיעה במתלונן, שאמנם אין להקל בה ראש, לא הייתה חמורה. באשר להפעלת המאסר על תנאי בן השנה טען הסניגור כי אין זה צודק לצבור לנאשם מאסר על תנאי בן שנה שהוטל לפני 9 שנים, ולכן יש להפעיל את המאסר על תנאי בחופף לכל עונש אחר שיטיל בית המשפט. הסניגור עתר לבית המשפט להסתפק בתקופת מאסרו של הנאשם, בת 8 שנים ו-3 חודשים. **הנאשם** אמר (עמ' 145-146 לפר'): הוא מצטער על מה שעשה. המעשה שקרה הוא מעשה חמור.

דיון וגזירת העונש:

"המשפט החוזר הוא מוסד שנועד לאפשר תיקונה של טעות שנפלה בהליך המשפטי, אם בדרך של קביעה כי המבקש לא ביצע כל עבירה, אם בדרך של קביעה כי ביצע עבירה קלה מזו שבה הורשע – והכל אם בדרך של העלאת ספק באשמתו ואם בדרך של הפחתת עונשו" (מ"ח 511/12 דוידוב, [פורסם בנבו] מיום 11.7.13, סעי' 25 לפסה"ד).

כאמור, ערב הכרעת הדין במשפט החוזר שהתנהל בפנינו, לאחר שהובאו בפנינו הראיות והצדדים סיכמו את טיעוניהם, חזר בו הנאשם מכפירתו ומטענותיו לענין העבירה של ניסיון רצח, והודה בעובדות כתב האישום שבתיק המקורי, וזאת שלא במסגרת הסדר טיעון בין הצדדים. עתה, באנו לגזור את דינו.

כעולה מעובדות כתב האישום שבהן הודה הנאשם, עסקינן בשני אירועים נפרדים. עבירת הניסיון לרצח והעבירות הנלוות לה באישום הראשון, ועבירת שיבוש מהלכי משפט והעבירות הנלוות לה באישום השני. משכך, ייקבע מתחם עונש הולם לכל אירוע בנפרד בהתאם לעקרון המנחה בענישה ובהתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה **[סעי' 440ב, 440ג(א) ו-440יג לחוק, ע"פ 6990/13 ח'טיב, [פורסם בנבו] מיום 24.2.14, סעי' 19 לפסה"ד].**

קביעת מתחם העונש ההולם

הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות שביצע הנאשם נשוא תיק זה:

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה של ניסיון לרצח: עבירת ניסיון הרצח הינה אחת העבירות החמורות בספר החוקים, ובצידה קבע המחוקק עונש של עד 20 שנות מאסר. הערך החברתי המוגן הינו עקרון קדושת החיים והצורך למנוע התנהגויות המסכנות חיי אדם. ראו בהקשר זה את דברי ביהמ"ש העליון:

"הערך המוגן... - חיי אדם - הוא ערך שאין נעלה הימנו, ולמותר להכביר מלים... לקדושת חיי האדם, מטבעה, שמור מקום בשורה הראשונה של ערכי כל חברה אנושית, וישראל בכלל זה;

שאם אין חיים, חברה מניין (ע"פ 1353/13 כארם, [פורסם בנבו] מיום 27.6.13, סעי' מ' לפסה"ד, ע"פ 7637/05 יוסף, [פורסם בנבו] מיום 5.7.07, סעי' ח' לפסה"ד).

הערך החברתי שנפגע מביצוע עבירה של החזקה ונשיאת נשק של כדן: להחזקה ולנשיאת נשק שלא כדין יש פוטנציאל מסוכן, שכן עלול להיעשות בנשק שימוש לצורך ביצוע עבירות, שלעיתים עלול אף להביא לפגיעה בבני אדם. בית משפט העליון עמד על החומרה הנובעת לעבירות הנשק, המקימות סיכון ממשי לציבור ויוצרות פוטנציאל להסלמה עבריינית. ראו בהקשר זה:

"החזקה של כלי נשק על ידי מי שאינו מורשה בכך יש בה פוטנציאל להוביל להסלמה חמורה ולתוצאות קשות של כל אירוע בו יהיה מעורב אותו נושא נשק... חמור מכך המצב כאשר אותו כלי נשק נרכש ומוחזק מלכתחילה מתוך "כוונה רעה" היינו מתוך כוונה לעשות בו שימוש פסול לצורך עשיית דין עצמי ונקם..." (רע"פ 5921/08 רג'בי, [פורסם בנבו] מיום 6.5.09, עמ' 4 לפסה"ד; ראה גם: רע"פ 898/11 עטאללה, [פורסם בנבו] מיום 2.2.11, בעמ' 3 לפסה"ד).

ועוד בהקשר זה:

"ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעתים לידיים עוינות, ולעתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות, ואלה גם אלה כבר גרמו לא אחת לאובדן חיי אדם... כדי להלחם בכל אלה צריך העונש לבטא את סלידתה של החברה ודעתה הנחרצת שלא להשלים עם עבריינות בכלל, ומסוג זה בפרט" (ע"פ 761/07 אדרי, [פורסם בנבו] מיום 22.2.07, בעמ' 2 לפסה"ד; וראו גם: ע"פ 3078/13 מסארווה, [פורסם בנבו] מיום 1.4.14, סעי' 25 לפסה"ד; ע"פ 7386/13 עווד, [פורסם בנבו] מיום 23.3.14, סעי' 12 לפסה"ד; ע"פ 5120/11 שתיווי, [פורסם בנבו] מיום 18.12.11, בסעי' 5 לפסה"ד; ע"פ 1323/13 חסן, [פורסם בנבו] מיום 5.6.13, סעי' 12 לפסה"ד; ע"פ 4945/13 סלימאן, [פורסם בנבו] מיום 19.1.14, סעי' 14 לפסה"ד).

הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה של שיבוש מהלכי משפט: עבירת שיבוש מהלכי משפט פוגעת באושיות המשפט ובערך המוגן של טוהר ההליך השיפוטי. לעניין זה יפים דבריו של ביהמ"ש העליון:

"תכליתן המרכזית של נורמות אלה, והאיסור על שיבוש מהלכי המשפט בכלל זה - הינה להגן על טוהר ההליך השיפוטי ועל תקינותם של הליכים משפטיים, ולהבטיח קיומה של מערכת תקינה של עשיית משפט צדק, הראויה לאמון הציבור" (ע"פ 8721/04 אוחנה, [פורסם בנבו] מיום 17.6.07, סעי' 21 לפסה"ד).

מידת הפגיעה בערכים המוגנים: הפגיעה בערכים החברתיים המוזכרים לעיל הינה משמעותית וקשה. הנאשם ניסה יחד עם אחר לרצוח את המתלונן, בכך שירה במתלונן שתי יריות מאקדח שהחזיק ונשא שלא כדין, בעט במתלונן מספר פעמים בעוד האחר דוקר את המתלונן מספר דקירות בחלקי גוף שונים. בנוסף, התחזה הנאשם לאדם אחר וקיבל טיפול רפואי, וזאת כדי להעלים ולהטעות את חוקרי המשטרה בחקירת

ניסיון הרצח. בית המשפט חזר לא פעם על החומרה הרבה והגינוי הנדרש כאשר עסקין בעבירות אלימות המבוצעות בנשק חם, ויפים הדברים הבאים בעניין זה:

"המערער ביצע עבירה אלימות חמורה ביותר תוך שימוש בנשק חם. אך בנס הסתיים האירוע כפי שהסתיים ולא בתוצאה קשה בהרבה של קיפוח חייו של המתלונן...מעשה העבירה שאינו אלא אקט של לקיחת החוק לידיים, פתרון סכסוכים בדרכי אלימות ועשיית דין עצמי, מבטא לא רק זלזול בערך חיי אדם, אלא בכל אותם יסודות שקיומה של חברה מתוקנת תלוי בהם. מחובתו של בית המשפט לשרש התנהגות מעין זו לאור השלכותיה הרוות האסון" (ע"פ 1645/08 פלוני, [פורסם בנבו] מיום 3.9.09, סעי' 33 לפסה"ד).

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות [סעיף 40טו לחוק]: התכנון שקדם לביצוע העבירות [סעי' 40טו(א)(1) לחוק]: כאשר לאישום ראשון, הנאשם קשר עם אחר קשר לרצוח את המתלונן. לשם כך הגיעו הנאשם והאחר לפיצוחיה בה עבד המתלונן, כאשר הנאשם נושא ומחזיק אקדח שלא כדין והאחר מצויד בסכין. מדובר אפוא באירוע אלימות מתוכנן מראש על ידי הנאשם, ולא בפרץ אלימות ספונטני שלא תוכנן על ידו. כאשר לאישום השני, הנאשם קשר קשר עם בן דודו, לפיו יתחזה בפני המרפאה ובית החולים בשמו של בן הדוד, בכוונה להונות ולקבל במרמה טיפול רפואי ובמטרה להטעות את המשטרה ולהעלים את הקשר שלו למעורבותו בניסיון הרצח. **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה של ניסיון לרצח [סעי' 40טו(א)(3) לחוק]:** הנאשם הצטייד באקדח שהינו כלי שבכוחו להמית אדם וירה גם לאזור פלג גופו העליון של המתלונן - באזור הכתף ובית החזה השמאלי של המתלונן. בנוסף, האחר שהיה עימו דקר את המתלונן מספר דקירות סכין. למרבה המזל, המעשים לא הובילו למותו של המתלונן. **הנזק שנגרם מביצוע העבירות [סעי' 40טו(א)(4) לחוק]:** כתוצאה ממעשי הנאשם והאחר נגרמו למתלונן חבלות שונות. המתלונן עבר טיפול אורתופדי, ניתוח לעצירת הדימום בבית החזה ואושפז במשך שלושה ימים. **הנאשם נהג באלימות כלפי המתלונן [סעי' 40טו(א)(10) לחוק]:** הנאשם והאחר דחפו את המתלונן והפילוהו ארצה, הנאשם ירה במתלונן שתי יריות בעוד האחר דקר את המתלונן בחלקי גוף שונים, ובנוסף הנאשם בעט במתלונן מספר פעמים. מדובר אפוא באלימות קשה וחמורה בה פעל הנאשם (והאחר) כלפי המתלונן.

מדיניות הענישה הנהוגה:

עיון בפסיקה לגבי מדיניות הענישה הנהוגה בהקשר לעבירות שבהן הורשע הנאשם, מלמד על טווח ומידת ענישה בכל תיק, בהתאם לנסיבותיו הספציפיות של כל מקרה ומקרה. להלן יצוינו מספר פסקי דין מהם ניתן ללמוד על מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות שבהן הורשע הנאשם שבפנינו.

מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות נשוא אישום ראשון:

בעבירה של ניסיון לרצח (בפסיקת בית המשפט העליון): **ע"פ 6908/10 דוד** [פורסם בנבו] (מיום 2.1.13) - **12 שנות מאסר** בפועל (ניסיון לרצח וקשירת קשר לביצוע פשע); **ע"פ 5606/10 בוניפד** [פורסם בנבו] (מיום 19.12.12) - **10 שנות מאסר** בפועל (ניסיון לרצח, תקיפה סתם ושתי עבירות איומים); **ע"פ 9862/08 אדנה** [פורסם בנבו] (מיום 13.4.10) - **14 שנות מאסר** בפועל (ניסיון לרצח והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו); **ע"פ 9880/04 אמיר** [פורסם בנבו] (מיום 20.6.07) - **10 שנות מאסר** בפועל (ניסיון לרצח וחבלה בכוונה מחמירה); **ע"פ 4347/05 בשקירוב** [פורסם בנבו] (מיום 20.9.06) - **16 שנות מאסר** בפועל (ניסיון לרצח וחבלה בנסיבות מחמירות); **ע"פ 6494/02 דדון** [פורסם בנבו] (מיום 7.4.03) - **10 שנות מאסר** בפועל (ניסיון לרצח

וחבלה בכוונה מחמירה); ע"פ 6841/01 ביטון [פורסם בנבו] (מיום 9.10.02) – שתי עבירות של ניסיון לרצח - 15 שנות מאסר בפועל על ניסיון רצח אחד ו-7 שנות מאסר בפועל על ניסיון הרצח השני.

העבירה של החזקת נשק ונשיאת נשק שלא כדין: ע"פ 2852/14 קראעין [פורסם בנבו] (מיום 18.5.14) – 7.5 חודשי מאסר בפועל (החזקת נשק ושיבוש מהלכי משפט); ע"פ 2892/13 עודתאללה [פורסם בנבו] (מיום 29.9.13) – 21 חודשי מאסר בפועל (נשיאה והובלה של נשק שלא כדין והסתייעות ברכב לביצוע פשע); ע"פ 7502/12 כוויס [פורסם בנבו] (מיום 25.6.13) – 7 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 3156/11 זראיעה [פורסם בנבו] (מיום 21.2.12) – 24 חודשי מאסר בפועל (נשיאה והובלת נשק והסתייעות ברכב לביצוע פשע); ע"פ 4517/11 עייאש [פורסם בנבו] (מיום 28.7.11) – 15 חודשי מאסר בפועל (החזקת נשק שלא כדין וגניבה בידי עובד ציבור); ע"פ 5604/11 נאסר [פורסם בנבו] (מיום 5.10.11) – 12 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 2044/11 בלוצרקובסקי [פורסם בנבו] (מיום 7.7.11) – 7 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 49/11 סלאימה [פורסם בנבו] (מיום 29.6.11) – 8 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 6294/10 אלקיעאן [פורסם בנבו] (מיום 13.2.11) – 10 חודשי מאסר בפועל; ע"פ 1998/09 היבי [פורסם בנבו] (מיום 20.4.09) – 12 חודשי מאסר בפועל (החזקת נשק והחזקת סם לצריכה עצמית).

על כן: מתחם העונש ההולם, בנסיבות תיק זה, באשר לאירוע הראשון (אישום ראשון בכתב האישום), בגינו הורשע הנאשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע (רצח), נשיאת נשק שלא כדין, החזקת נשק שלא כדין, וניסיון רצח, נע אפוא בין 10 – 14 שנות מאסר בפועל.

מדיניות הענישה הנהוגה בהתייחס לעבירות שבאישום שני:

העבירה של שיבוש מהלכי משפט: ת"פ (ת"א) 1763/09 ברבי [פורסם בנבו] (מיום 7.1.10) – 8 חודשי מאסר על תנאי; ת"פ (נצ"י) 9565-02-09 הייב [פורסם בנבו] (מיום 30.12.09) – 9 חודשי מאסר על תנאי; ת"פ (ת"א) 4698/08 ויידה (מיום 16.12.09) – 6 חודשי מאסר על תנאי [פורסם בנבו]; תפ"ח (ת"א) 1021/06 דוידוב [פורסם בנבו] (מיום 21.2.08) – 6 חודשי עבודת שירות (המדובר בבן דודו של הנאשם שהועמד לדין עם הנאשם שבפנינו במשפט המקורי, והורשע בעבירות שבאישום השני וכן בעבירה של סיוע לאחר מעשה);

העבירה של קבלת דבר במרמה: ת"פ (ראשל"צ) 41811-10-10 מגן [פורסם בנבו] (מיום 3.2.14) – 6 חודשי מאסר על תנאי; ת"פ (עכו) 42671-09-12 אביטן [פורסם בנבו] (מיום 3.7.13) – 4 חודשי מאסר על תנאי; ת"פ (ת"א) 7927/08 שלום [פורסם בנבו] (מיום 3.1.10) – 6 חודשי מאסר על תנאי (נאשם 1 – שיבוש מהלכי משפט וניסיון לקבלת דבר במרמה; נאשם 2 – ניסיון לקבלת דבר במרמה);

על כן: מתחם העונש ההולם, בנסיבות תיק זה, באשר לאירוע השני (אישום שני בכתב האישום), בגינו הורשע הנאשם בעבירות של קשירת קשר לביצוע עוון (התחזות כאחר, קבלת דבר במרמה ושיבוש מהלכי משפט), התחזות כאדם אחר, קבלת דבר במרמה, ושיבוש מהלכי משפט נע אפוא בין מספר חודשי מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל שניתן לרצותם בעבודת שירות.

מדיניות הענישה לגבי הענישה במכלול הארועים והעבירות שבהם הורשע הנאשם:

מדיניות הענישה הנהוגה לגבי **מידת הענישה במכלול האירועים** והעבירות שבהן הורשע הנאשם, במקרים שניתן להקיש מהם לעניינו: **ע"פ 2721/11 אוהיון** [פורסם בנבו] (מיום 3.9.12) – **12 שנות** מאסר בפועל (נאשם 1- ביצוע בצוותא של עבירת ניסיון רצח, גרימת חבלה בכוונה מחמירה, תקיפה הגורמת חבלה בנסיבות מחמירות, עבירות נשק, קשירת קשר לביצוע פשע ושיבוש מהלכי משפט); **ע"פ 1645/08 פלוני** [פורסם בנבו] (מיום 3.9.09) – **11 שנות** מאסר בפועל (ניסיון לרצח ועבירות בנשק); **ע"פ 9334/02 בורקאן** [פורסם בנבו] (מיום 3.4.06) – **10 שנות** מאסר בפועל (ניסיון לרצח, פציעה בנסיבות מחמירות ונשיאת נשק שלא כדין); **ע"פ 8978/02 אלהרר** [פורסם בנבו] (מיום 22.5.03) – **14 שנות** מאסר בפועל (ניסיון רצח ועבירות נשק).

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות [סע' 40יא (לחוק): **הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשתתו** [סע' 40יא(3) לחוק וגם **סע' 40יא(1)** לחוק]: הנאשם, היום כבן 27, מרצה זה למעלה מ-8 שנים מאסר (ותקופת מעצר) בגין העונש שהוטל עליו בתיק המקורי על העבירות דנן. הנאשם היה כבן 19 שנים בעת ביצוע העבירות, ולמעשה "התבגר" בבית הסוהר, ולהערכת שירות המבחן, נוכח שנות התבגרותו בחברה שולית והתבגרותו המאוחרת במסגרת שב"ס, תוך הסתגלותו לחברה עבריינית בה מצוי, אין שינוי מהותי בעמדותיו וביכולתו לבחון באופן ביקורתי את התנהגותו טרם המעצר (עמ' 3 לתסקיר). **נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו, ומאמציו לחזור למוטב** [40יא(4) לחוק]: הנאשם הודה בביצוע העבירות שלא במסגרת הסדר טיעון, בלא שהובטח לו דבר, בלי לצפות לשום גמול מבית המשפט, ולא מתוך רצון לקבל תגמול (אם כי הודיית הנאשם – ובלי לגרוע הימנה – באה לאחר שהנאשם ניהל משפט חוזר מלא, בהבאת ראיות וסיכומים, בכתב ובע"פ, כפי שזו זכותו). הנאשם הביע חרטה ונטל אחריות על מעשיו וכן הביע רצון לחזור למוטב. בנוסף, גורמי טיפול בשב"ס מסרו שבשנים האחרונות הנאשם התנהל באופן תקין במאסר, הוא השתלב פעמיים בסדנת "שליטה בכעסים" במסגרת שב"ס אשר לטענתו הביאה לשינוי מהותי בתפקודו במאסר, הוא שולב בעבודה בתוך האגף ואף חנך אסיר בהשגחה (עמ' 145–146 לפר' ועמ' 2–3 לתסקיר). **חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה** [סע' 40יא(10) לחוק]: העבירות נשוא כתב האישום בהן הודה הנאשם בוצעו לפני למעלה משמונה שנים, אך נזכיר כי עסקינן במשפט חוזר, והנאשם מרצה מזה למעלה משמונה שנים מאסר (ותקופת מעצר) בתיק זה לאור גזר הדין בתיק המקורי. **עברו הפלילי של הנאשם** [סע' 40יא(11) לחוק]: לנאשם עבר פלילי לא מבוטל ובו הרשעות קודמות, בין השאר, בעבירות גניבה, החזקת סכין, תקיפה בנסיבות מחמירות, איומים, והפרת הוראה חוקית; על הנאשם אף הוטל מאסר נוסף קצר בבית הסוהר [ת/1-ת/6].

התנהגות רשויות אכיפת החוק [סע' 40יא(9) לחוק]: במקרה שבפנינו אירעה תקלה, שבעקבותיה לא הוצג בפני בית המשפט בתיק המקורי קטע של סרט וידאו באורך של כדקה ממצלמת האבטחה, וכדברי בית המשפט העליון במסגרת הבקשה למשפט חוזר:

"עניינו, אפוא, בתקלה טכנית במהותה, כמפורט בתגובת המשיבה. ואולם אין בכך כדי ליטול את עוקצה. תקלה זו הביאה לידי כך שלא הונח בפני בית המשפט מלוא חומר הראיות הרלוונטי להרשתתו של המבקש באישום המיוחס לו, אף שהיה בהישג ידה של המשיבה כל העת. לא יכול להיות חולק על כך שסרט זה היה לראיה עיקרית ומרכזית במשפטו של המבקש (בהתייחס לאישום הראשון) – הן לעניין זיהויו של המבקש כיורה (שאינו נתון עוד במחלוקת), הן לעניין היסוד הנפשי שהתקיים בו במהלך התקיפה. האחריות לתקלה, הגם שלא בכוונת מכוון, היא המשיבה. תקלה זו... הביאה להצגת תמונה חלקית של האירוע נושא כתב האישום בפני בית המשפט (מ"ח 511/12 דוידוב, [פורסם בנבו] מיום 11.7.13, פסקה 21).

עוד נקבע, כי סרט מצלמת האבטחה שימש ראייה עיקרית ומרכזית בביהמ"ש בתיק המקורי:

"סרט האבטחה שימש כאמור כראיה מרכזית ביותר במשפט, שאינה בשוליים, אשר יש בה כדי ללמד מכלי ראשון על הלך רוחם של המבקש ושותפו במהלך התקיפה. לסרט האבטחה יש השלכה ישירה ועיקרית על הסוגיה שבמחלוקת בדבר היסוד הנפשי של המבקש, סוגיה שהתעוררה כבר בערכאה הראשונה. הקטע החסר הוא המשכו הישיר והמידי של הקטע שהוצג. בקטע החסר נראים המבקש ושותפו מרפים את אחיזתם מהמתלונן ומנהלים איתו שיג ושיח שאינו כולל אלימות, אף שנראה כי השניים מטיחים בו האשמות. המתלונן נראה עומד על רגליו, לעיתים עם ידיו בכיסי מכנסיו, מנהל שיחה ערה עם תוקפיו. דין ודברים אלה בין המתלונן לתוקפיו, שהושמט מעיני בית המשפט, נמשך קרוב לדקה – זמן העולה על משך התקיפה. הסרט מסתיים בנקודה שבה נראים השלושה מתרחקים יחדיו מהמצלמה.... העיקר נעוץ בכך שבקטע הנוסף יש כדי לשפוך אור על הלך הרוח של המבקש בעת אירוע התקיפה... הקטע החסר הוא בבחינת נסיבה נוספת, רלוונטית ביותר וראשונה במעלה, המלמדת על הלך הנפש של המבקש בעת התקיפה." (מ"ח 511/12 דוידוב, [פורסם בנבו] מיום 11.7.13, בפסקה 22).

ועוד, כפי שכבר הבאתי דברים נוספים של כב' השופטת ארבל בהחלטתה לענין המשפט החוזר:

"...הפגם שנפל בהליך הנוכחי, שבו נקטע חלק משמעותי מסרט האבטחה, אינו שולי או זניח, כאמור. הוא פגם בעל עוצמה, שהורתו בתקלה טכנית אצל המשיבה. הוא פגם המעורר מידה לא מבוטלת של מורת רוח..." (מ"ח 511/12 דוידוב, [פורסם בנבו] מיום 11.7.13, פסקה 23).

על כן: לאור דברי בית המשפט העליון דלעיל במסגרת ההחלטה על קיומו של משפט חוזר, ולאחר שצפינו בקטע הסרט החסר המוזכר במסגרת ההליך שבפנינו, וזאת עוד בטרם הודה הנאשם בעובדות כתב האישום, לשיטתי אין מדובר כנטען ע"י ההגנה בתקלה העולה עד כדי סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית המקימה "הגנה מן הצדק", אך בבואנו לגזור עתה את דינו של הנאשם, יש ליתן משקל לפגיעה שנגרמה לנאשם בעקבות תקלה זו (ראו והשוו בהקשר זה: ע"פ 6145/10 פלוני, [פורסם בנבו] מיום 21.8.13, בסעי' 7-8 לפסה"ד), ולמלא התמונה העולה ממלא הסרט ממצלמת האבטחה נשוא המשפט החוזר (כולל הקטע החסר) כאמור לעיל, בדרך של הפחתה בעונשו של הנאשם. בעניין זה יפים דבריו של ביהמ"ש העליון בע"פ 9141/10 סטואר [פורסם בנבו] (מיום 28.4.14), וזאת בשינויים המחוייבים לענייננו, כאשר בפרשת סטואר דובר על התארכות מיותרת בחלק מההליך המשפטי:

"אכן, קשה לומר כי זכויות המערער למשפט הוגן נפגעו במהות, בסופו של יום, בשל התנהלות היחידה החוקרת, נוכח כל שתואר... בין אם נרחיק לכת ונדבר במונחים – האפשריים – של "הגנה מן הצדק לעניין גזר הדין"... ובין אם לאו, הפחתה מעטה בעונש באה לאותת לטעמי כי נתנו דעתנו לכל אלה" (שם, בסעי' סעי' קיא', ו-קיג' לפסה"ד).

הרתעה בענישה:

בענישה שתוטל על הנאשם יש צורך גם בהרתעתו מפני ביצוע עבירות נוספות בעתיד (סעי' 140 לחוק) וגם בהרתעת הרבים (סעי' 140 לחוק) מפני ביצוע עבירות מסוג העבירות שביצע הנאשם. בהקשר זה ראוי להזכיר מדבריו של בית המשפט העליון:

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברייני האלימות והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה" (ע"פ [4173/07 פלוני](#), [פורסם בנבו] מיום 16.8.07, סעי' 10 לפסה"ד, וראו גם: ע"פ [8991/10 מכבי](#), [פורסם בנבו] מיום 27.10.11, סעי' 7 לפסה"ד).

ועוד בהקשר זה:

"צריך להישמע מסר חד וברור המוקיע שימוש באלימות בכלל ובכלי נשק בפרט כאמצעי להשגת מטרות ולפתרון סכסוכים. המחיר החברתי של אלימות זו הוא כבד ובלתי נסבל" (ע"פ [2721/11 אוחיון](#), [פורסם בנבו] מיום 3.9.12, סעי' 37 לפסה"ד).

אי חריגה ממתחם הענישה:

בנסיבות שבפנינו בתיק זה, לא מצאתי כי ישנה הצדקה לחרוג ממתחמי הענישה שנקבעו לעיל לצד הקולא, מחמת שיקולי שיקום של הנאשם [סעי' 440 לחוק]. כמו כן, אומנם לנאשם עבר פלילי לא מבוטל ולדברי קצינת המבחן יש בנאשם רמת סיכון גבוהה להישנות ביצוע עבירות אלימות, אך בשים לב לגילו הצעיר יחסית של הנאשם במועד ביצוע העבירות, ובשים לב לכך שהעבירות שבפנינו נעברו לפני למעלה משמונה שנים, ומאז הנאשם השתלב בתוכניות שהוצעו לו במסגרת שב"ס ושולב בעבודה (עמ' 3 לתסקיר) ולקח אחריות כשהודה בעובדות תיק זה אף שלא במסגרת הסדר טיעון (אם כי כאמור, ובלי לגרוע מהודיית הנאשם, הוא ניהל משפט חוזר מלא בהבאת ראיות וסיכומים, כפי שזו זכותו), אף לא מצאתי לחרוג ממתחמי הענישה שנקבעו לעיל לצד החומרא, לצורכי הגנה על שלום הציבור מפני הנאשם [סעי' 440 לחוק].

הנאשם אומנם הורשע בשני אירועים שונים, אך יש בין האירועים זיקה הדוקה, שהרי נסיבות האירוע הראשון הובילו את הנאשם לעבור את העבירות שבאירוע השני (סעי' 1-3 באישום שני). משכך, אציע לחברי לגזור על הנאשם עונש כולל לכלל האירועים שבעבירות שבהם הורשע הנאשם בתיק זה [סעי' 440(ב) לחוק]. לאור כל האמור לעיל, בהתחשב במתחמי הענישה שנקבעו לעיל, נסיבות התיק שבפנינו, השיקולים והמידע שפורטו לעיל, אני מציע לחברי להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

1. **12 (שנים עשרה) שנות מאסר בפועל.**
2. הפעלת מאסר על תנאי של שנה שהוטל על הנאשם בת"פ [40041/05](#) [פורסם בנבו] (ת/3), וזאת במצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל דלעיל.
3. **סה"כ ירצה אפוא הנאשם 13 (שלוש עשרה) שנות מאסר בפועל**, שיימנו מיום מעצרו – 31.1.06.
3. 24 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירה של אלימות פיזית נגד הגוף או עבירות נשק, והכל מסוג פשע ולרבות ניסיון.
4. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירה של אלימות פיזית נגד הגוף או עבירות נשק, והכל מסוג עוון ולרבות ניסיון.
5. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירה לפי אחד הסעיפים – [244](#), [441](#) רישא, [415](#), [499](#), [500](#) לחוק העונשין, והכל לרבות ניסיון.

6. הקנס שהוטל על הנאשם בתיק המקורי (תפ"ח (ת"א) 1021/06 דוידוב) [פורסם בנבו] ביום 21.2.08 (עמ' 320 לפרו') בשיעור 40,000 ₪ או שנת מאסר תמורתו, בעינו עומד בפריסה כפי שנקבעה בתיק המקורי.

גלעד נויטל, שופט
אב"ד

השופט מאיר יפרח :

אני מסכים.

מאיר יפרח, שופט

השופטת גיליה רביד :

אני מסכימה.

גיליה רביד,
שופטת

סוף דבר :

אנו גוזרים אפוא, פה אחד, על הנאשם, יוסי דוידוב, את העונשים הבאים :

1. 12 (שתיים עשרה) שנות מאסר בפועל.
2. הפעלת מאסר על תנאי של שנה שהוטל על הנאשם בת"פ 40041/05 (ת/3), [פורסם בנבו] וזאת במצטבר לעונש המאסר בפועל שהוטל דלעיל.
3. **סה"כ ירצה אפוא הנאשם 13 (שלוש עשרה) שנות מאסר בפועל**, שיימנו מיום מעצרו – 31.1.06.
3. 24 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור הנאשם במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירה של אלימות פיזית נגד הגוף או עבירות נשק, והכל מסוג פשע ולרבות ניסיון.
4. 12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירה של אלימות פיזית נגד הגוף או עבירות נשק, והכל מסוג עוון ולרבות ניסיון.
5. 6 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור במשך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו עבירה לפי אחד הסעיפים – 244, 441 רישא, 415, 499, 500 לחוק העונשין, והכל לרבות ניסיון.
6. הקנס שהוטל על הנאשם בתיק המקורי (תפ"ח (ת"א) 1021/06 דוידוב) [פורסם בנבו] ביום 21.2.08 (עמ' 320 לפרו') בשיעור 40,000 ₪ או שנת מאסר תמורתו, בעינו עומד בפריסה כפי שנקבעה בתיק המקורי.

הוסברה לנאשם זכותו לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ב סיון תשע"ד, 10 יוני 2014, במעמד הצדדים.

גיליה רביד, שופטת

מאיר יפרח, שופט

גלעד נויטל, שופט

אב"ד

גלעד נויטל 54678313
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)